

Осма глава ДУШЕВНА БОРБА

Марина се върна в къщи неспокойна. Чувстваше в себе си нещо, което друг път не бе чувствала. Не знаеше какво е, но знаеше, че нещо я свива там, под сърцето. Тя разбра – обичаше Емо. “Но защо, защо? – запита се с уплаха тя. – Как може да си мисля такива неща? Боже мой!”

Марина беше усетила това чувство, но не се замисляше над него и го потискаше в себе си, не му даваше воля, пазеше се другите да не разберат, че има нещо... Криеше любовта си... Но сега започна да съжالياва. “Не съм била права, може би, трябваше да му кажа.” Но не, тя веднага си каза: “Глупости! Как ще му кажа, а ако той не ме обича? Ами ако ми се смее? Може да каже и на приятелите си и те ще ми се подиграват. Боже мой! Защо се влюбих в него?”

Как можа да помисли за това! И то точно днес, когато той, може би, си намери приятелка. “Или трябваше да му кажа, или трябваше въобще да не мисля за това – помисли си тя пак. – Глупости! Само глупости има в главата ми!” – рече си тя и ядосано хвърли чантата си.

“Полека, полека! – каза си тя. – Какво ти е виновна чантата! Емо е виновен. Ако не ми беше правел такова впечатление, нямаше да се влюбя в него. Той е толкова глупав, че не може да бъде! Още е дете. Какво може да очаквам от него? Мисля си глупости! Откъде накъде пък се сетих за това!”

- Марина! – чу се гласът на майка ѝ. – Хайде да обядваме.

- Ей сега.
- Хайде, по-бързо! Ще изстине супата.
- Нека изстива.
- Марина, какво ти е? – майка ѝ влезе в стаята и я погледна в лицето.
- Нищо.
- Как така нищо?
- Ами така.
- Нещо в училище?
- Не.
- А къде?
- Никъде.
- Нещо с приятелките?
- Не! Защо ме питаш?
- Не се сърди, Марина, виждам, че е станало нещо и питам. Знаеш, майка съм ти, и ме боли, когато те гледам, че си разтревожена за нещо.
- Не съм. Просто съм уморена.
- Може и да е така. Хайде, ела да обядваме.
- Сашка върна ли се?
- Не. И заради нея се безпокоя.
- Тях ги пуснаха по-рано.
- Тя, като си идва, е много разсеяна и затова ме безпокои.
- Нейният клас е много луд.
- Така ли? Нали са само момичета?
- Само момичета са, ама...
- Какво?
- Не трябваше да я оставяш в такъв клас, нали ти казах още в началото да я преместим.
- Че лошо ли е в този клас? Няма момчета.
- Няма, ама си ги търсят!

- Марина!
- Така е. Аз съм там и зная. Търчат по нашите момчета.

- Марина!
- Какво? И нашата Сашка, и тя. Мисли, че не я виждам.

- Защо ме тревожиш и с това?
- Тя ме ядосва.
- Сестра ти е. Защо приказваш така?
- Защото я обичам и не искам да прави глупости.
- С кое момче се закача?
- С един от “В” клас.
- Ти ѝ кажи. Тя ще те разбере. Ако ѝ забраня аз да се занимава с тази работа, тя ще се насърчи, нали знаеш, всяко забранено нещо е по-сладко.

- Тихо, идва.
- Добър ден, мамо.
- Добър ден. Защо закъсня?
- Бях с приятелките. Отидохме да си купим билети за кино.

- Кога ще ходиш?
- Сега.
- Хайде да обядваш тогава.
- Идвам. Маринче, я ми кажи тази вашата Искра добра ли е? – запитва Сашка.

- Не знам.
- Днеска в коридора се скарах с нея.
- Защо?
- Ами...
- Хм!
- Ама тя...
- Какво тя! Няма да се караш с по-големите.

- Като сме зайчета, да не мислиш, че ще мълчим!

- Хайде, храни се по-бързо, че ще закъснееш – подкани я майка ѝ.

Марина се замисли: “Сестра ми е тръгнала с онзи, дето го познава само от един-два месеца, а пък мен ме е страх да кажа на Емо, с който толкова време сме съученици, че го обичам! Боже мой! А трябва да давам пример на сестра си, трябва да ѝ кажа да не се подвежда по онзи там. А тя ако ме види поне веднъж с Емо, още повече ще се окуражи. Ох! И моята не е лека! Какво да се прави. Трябва да се примира. Сестра ми е глупава и на всичко отгоре се мъчи да лъже. А Емо поне е честен, никога не съм го чула да лъже. Ох, да му се не види! Защо е толкова глупава сестра ми? Аз като бях в девети клас, дори не помислях да се закачам с някои по-големи момчета...”

- Маринче, аз отивам. Чао.

- Чао, Сашке.

- Мамо, тръгвам.

- Добре.

Майка им влезе в кухнята.

- След киното няма да се бавиш много, нали?

- Ами ще видя.

- А кога ще си учиш?

- За утре нямаме много.

- Хм.

- Нямаме, ма, мамо!

- Добре, добре, хайде върви, да не закъснееш.

Когато Сашка излезе, Марина каза:

- Не е лошо момиче, ама глупости прави.

- Не мога да ѝ забраня да ходи на кино.

- Не съм казала такова нещо. Ама откакто влезе в гимназията, се промени. Беше толкова добра.

- Е, хайде, не е пропаднала.
- Не е.
- Ти ще се помъчиш да ѝ помогнеш.
- Ще се помъча.

И изведнъж Марина реши в себе си: “Каквото и да стане, Емо няма да разбере, че го обичам. Трябва да завърша гимназията, после ще бъде по-лесно.”

- Марина!
- Да?
- Какво ти е?
- Нищо.
- Не ме чуваш.
- А! Казала ли си нещо?
- Ами да, разбира се.
- Ох, извинявай, не съм те чула, замислих се, и...
- Марина, има ти нещо. Не крий.
- Тревожа се за Сашка.
- Не, не. Не е това. Каж ми. Ще ти олекне.
- Нищо не се е случило, мамо.
- Защо ме тревожите?

- Какво те тревожа сега? Не мога и за секунда да се замисля! В края на краищата, какво искаш? Само тебе да слушам, да не би да изпусна какво ще кажеш.

- Марина!
- Така е.

- Ох! Няма да те питам. Не се ядосвай! Аз като всички майки.

- Знаеш, че ми е неприятно да ме разпитват.
- Няма вече, Маринке.

Марина се успокои и отиде в стаята си.